

Мисли върху женидба-та.

I.

Ти, жена невинна,
 Ангелска жена.
 Ти, красна вербина,
 Цвѣте отъ градина,
 Пълно съ миризма!
 * * *
 При такъвъ трънъ, гнусенъ
 Гниешъ сега ти!
 При терситъ намусенъ,
 При простагъ безвкусенъ
 Ангелтъ сѣди!

* * *

Ти, душа прѣкрасна,
 Всякога си въ плачъ;
 И, звѣздичка ясна,
 По зла честь ужасна,
 Ти тъмнѣешъ въ мрачъ!
 * * *
 Въ сърдцето ти грѣе,
 Огънь и животъ, —
 Ала то чернѣе,
 Черни сълзи лѣе
 При омразенъ скотъ. . . .

* * *

II.

Ето какъ, злоречно
 Глунави бащи
 Убиватъ душевно
 И губятъ вседневно
 Красни дъщери.

* * *

Паритъ, паритъ,
 И паритъ пакъ
 Рѣшаватъ бащитъ

Да женятъ момитъ
 Съ голѣмъ уменъ мракъ. . . .

* * *

Нъ, ето що правятъ
 Пуститъ пари,
 Ето какъ отравятъ
 И живи заравятъ
 Толкова моми!

* * *

Защото момата
 Не я жени днесъ
 Другъ освѣнъ парата:
 Прѣдъ нея душата
 Е безъ интересъ. . . .

* * *

Мома мъжъ купува,
 Или нея той;
 Бурсата царува:
 Чувството не струва
 Нито капка лой!

* * *

За това, навѣрно,
 Женидбата вечъ
 Достигна безмѣрно
 Робство зло и черно
 И Дамоклевъ мечъ. . . .

* * *

Тукъ, жената крива;
 Тамъ мъжътъ проклетъ;
 И тѣй се убива
 Домашнята жива
 Благодатъ въ тозъ свѣтъ

III.

Криви сѣ бащитъ
 За туй страшно зло: